

Прокуратура України
ДОНЕЦЬКА ОБЛАСНА ПРОКУРАТУРА

вул. Університетська, 6, м. Маріуполь, 87500 факс: (0629) 52-97-32

e-mail: obl@don.gp.gov.ua, web: www.don.gp.gov.ua

Код ЄДРПОУ 25707002

ПОВІДОМЛЕННЯ
про зміну раніше повідомленої підозри
та про нову підозру

місто Дніпро

«29» липня 2025 року

Керівник Донецької обласної прокуратури Угровецький Павло Олегович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 22025050000000217 від 21.01.2025 за ознаками злочинів, передбачених ч. 5 ст. 111-1, ч. 1 ст. 111-2 КК України, встановив наявність достатніх доказів для зміни раніше повідомленої підозри та про нову підозру особі у вчиненні злочинів, керуючись ст. ст. 42, 276, 277, 278, 279, 481 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Павлюкову Олександрю Анатолійовичу,
10.10.1973 року народження, громадянину
України, депутату Маріупольської районної
ради Донецької області, раніше не судимому,
уродженцю міста Єнакієве Донецької області,
зареєстрованому за адресою: Донецька
область, місто Маріуполь, вулиця Гранітна,
буд. 144, кв. 5,

про зміну раніше повідомленої підозри та про нову підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених:

- ч. 5 ст. 111-1 КК України, а саме у колабораційній діяльності, тобто у добровільному обранні громадянином України до незаконних органів влади, створених на тимчасово окупованій території;

- ч. 5 ст. 111-1 КК України, а саме у колабораційній діяльності, тобто у добровільному обранні громадянином України на посаду, пов'язану з виконанням організаційно-розпорядчих функцій у

незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території;

- ч. 1 ст. 111-2 КК України, а саме у вчиненні громадянином України умисних дій, спрямованих на допомогу державі-агресору (пособництво) та окупаційній адміністрації держави-агресора, з метою завдання шкоди Україні шляхом підтримки рішень окупаційної адміністрації держави-агресора.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року – Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на Російська Федерація) та ще 49 країн - засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь - якої держави, так і будь - яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь – якій формі або з будь – якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь - яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона

не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від

5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року ШЗ/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2 - 3 зазначеного Договору Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1 - 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно із статтею 5 Конституції України носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132 - 134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно - правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає, що дії Російської Федерації на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням підривної діяльності проти України. Її результатом стала в 2014 році анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно - політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв'язання та ведення Російською Федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів ЗС Російської Федерації на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів Російської Федерації «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» від 01 березня 2014 року № 48 - СФ за результатами звернення Президента Російської Федерації, нібито виходячи з інтересів безпеки життя громадян Російської Федерації, особового складу військового контингенту ЗС Російської Федерації, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду Президенту Російської Федерації на використання ЗС Російської Федерації на території України.

Надалі, продовжуючи підривну діяльність проти України, Російська Федерація утворила на тимчасово окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади Російської Федерації, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади Російської Федерації та недопущення контролю України над цією територією.

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України № 1207 - УП «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі - Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів ЗС Російської Федерації на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також всупереч міжнародно-правовим актам визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку Російської Федерації.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262 «референдум», проведений в АР Крим 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії Російської Федерації стало прийняття Верховною Радою України 21 квітня 2015 року постанови № 337 - VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку Російської Федерації на території АР Крим 20 лютого 2014 року, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205 та від 19 грудня 2017 року № 72/190 «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку Російської Федерації внаслідок військової агресії частини території України - АР Крим - підтверджено невизнання анексії.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України Російської Федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року Російською Федерацією визнано «Донецьку Народну Республіку» та «Луганську Народну Республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання

Збройних сил Російської Федерації за межами Російської Федерації, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05 годині Президент Російської Федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому Збройними силами Російської Федерації, які діяли за наказом керівництва Російської Федерації і ЗС Російської Федерації, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по цивільному населенню, також військовими формуваннями Російської Федерації здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

24 лютого 2022 року Указом Президента України № 64/2022, затвердженого Законом України № 2102 – IX від 24.02.2022, у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб на всій території України, який діє до теперішнього часу.

Відповідно до п.п. 6, 7 ч. 1 ст. 11 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» окупаційна адміністрація Російської Федерації - сукупність державних органів і структур Російської Федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія - це частини території України, в межах яких збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування Російської Федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Згідно зі ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: положення про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

Внаслідок розв'язання і ведення агресивної війни, починаючи з 24 лютого 2022 року збройними формуваннями Російської Федерації тимчасово окуповано частини території Донецької, Запорізької, Луганської, Миколаївської, Сумської, Харківської, Херсонської областей.

З метою забезпечення роботи окупаційних органів влади у районних центрах та містах на території Донецької області, де органи влади України

тимчасово не здійснюють своїх повноважень, керівниками так званої «Донецької Народної Республіки» за вказівками невістановлених представників Російської Федерації, створено не передбачені законодавством України державні адміністрації. З метою надання вигляду законності їх діяльності, органами влади «Донецької Народної Республіки» прийнято ряд документів із ознаками нормативності, проте які є нікчемними відповідно до законодавства України, зокрема:

- Конституцію «Донецької Народної Республіки» від 30 грудня 2022 року, у ст. 45 якої вказано, що адміністративно - територіальними одиницями «Донецької Народної Республіки» є райони та міста республіканського значення;

- Постанову «Ради міністрів ДНР» «Про введення державних адміністрацій на звільнених територіях ДНР» від 08.09.2014 № 32-6, у якій зазначено, що Голови «державних адміністрацій» в адміністративно-територіальних одиницях призначаються розпорядженням Голови ради міністрів «ДНР»;

- Указ «Голови ДНР» від 06.05.2015 № 178 «Про впорядкування структури республіканських органів виконавчої влади, їх територіальних підрозділів та місцевих адміністрацій»;

- Указ «Голови ДНР» «Про прийняття тимчасового (типового) положення про місцеві адміністрації Донецької народної республіки» від 19.01.2015 № 13, відповідно до якого з метою «нормального функціонування та життєдіяльності підприємств та організацій, розташованих на звільненій території», тобто території, яка перебуває під контролем учасників терористичної організації «ДНР», створюються так звані «державні адміністрації».

Зокрема, згідно з п. 4 ст. 1 так званого закону Донецької Народної Республіки від 31.03.2023 «Про утворення на території Донецької Народної Республіки міських та муніципальних округів, встановленні їх кордонів», з реєстраційним номером 438-ІНСІ, утворено «міський округ Єнакієве (адміністративний центр – місто Єнакієве).

Крім того, вищевказаним так званим «законом» встановлено перелік населених пунктів, які увійшли в склад міського округу Єнакієве.

При цьому представники підконтрольних РФ самопроголошених органів узурпували виконання владних функцій держави на тимчасово окупованій території м. Єнакієве, здійснювали підбір кадрів для зайняття посад в незаконних самопроголошених органах, у тому числі із числа громадян України, які на той час перебували на вказаній тимчасово окупованій території. Кінцевою метою окупаційних органів є інтеграція та подальше незаконне включення захопленої частини суверенної держави України до складу РФ.

Згідно з Переліком територій, на яких ведуться (велися) бойові дії, або тимчасово окупованих Російською Федерацією, затвердженого наказом Міністерства розвитку громад та територій України від 28.02.2025 № 376, уся територія Горлівського району Донецької області (до складу якого входить

м. Єнакієво) з 07.04.2014 по теперішній час є тимчасово окупованою територією України.

Згідно зі ст. 1 закону так званої «Народної Ради Донецької Народної Республіки» «Про місцеве самоврядування у Донецькій Народній Республіці», «місцеве самоврядування у Донецькій Народній Республіці – форма здійснення народом своєї влади, що забезпечує у межах, встановлених Конституцією Російської Федерації, федеральними законами, а у випадках, встановлених федеральними законами, - законами Донецької Народної Республіки, самостійне та під власну відповідальність вирішення населенням безпосередньо та (чи) через органи місцевого самоврядування питань місцевого значення виходячи з інтересів населення з урахуванням історичних та інших місцевих звичаїв».

Згідно зі ст. 3 вищезазначеного «закону» правову основу місцевого самоврядування в Донецькій Народній Республіці складають: «Конституція Російської Федерації, міжнародні договори Російської Федерації, федеральні конституційні закони, Федеральний Закон від 06.10.2003 №131-ФЗ «Про загальні принципи організації місцевого самоврядування в Російській Федерації», інші федеральні закони та інші нормативні правові акти Російської Федерації, Конституція Донецької Народної Республіки, цей Закон, інші закони та інші нормативні правові акти Донецької Народної Республіки, статuti муніципальних утворень, рішення, прийняті на місцевих референдумах та зборах громадян, та інші муніципальні правові акти».

Статтями 3, 5 так званого «закону Донецької Народної Республіки» № 439-ІНС від 06.04.2023 «Про структуру та найменування органів місцевого самоврядування, чисельність, строки повноважень та дату проведення виборів депутатів представницьких органів муніципальних утворень першого скликання в Донецькій Народній Республіці» передбачено, що чисельність депутатів, які обираються, зокрема, на муніципальних виборах до «міського округу Єнакієве» становить 25 депутатів.

Крім того, статтею 6 вищевказаного «закону» визначено дату проведення в «ДНР» виборів депутатів представницьких органів міських округів, муніципальних органів першого скликання, на строк повноважень 5 років, а саме – 10 вересня 2023 року.

15.06.2023 «центральною виборчою комісією Російської Федерації» винесено постанову № 119/941-8 «Про призначення виборів депутатів народної ради Донецької Народної Республіки та виборів депутатів представницьких органів муніципальних утворень на території Донецької Народної Республіки», якою передбачено проведення виборів на тимчасово окупованій території Донецької області.

Також 20.06.2023 «виборчою комісією Донецької Народної Республіки» винесено постанову № 11/88 «Про проведення голосування на виборах, призначених на 10 вересня 2023 року, протягом декількох днів поспіль», в якій йдеться про проведення виборів 08-10 вересня 2023 року на території так званої «ДНР».

Відповідно до вказаної «постанови» 10 вересня 2023 року на території «ДНР» призначено проведення незаконних виборів «депутатів Народної Ради Донецької Народної Республіки та вибори депутатів представницьких органів муніципальних утворень на території Донецької Народної Республіки».

Місцем розташування так званої «Адміністрації міського округу Донецька Донецької Народної Республіки» є м. Єнакієве, площа Леніна, буд. 7.

Так, встановлено, що не пізніше вересня 2023 року (більш точні дата та час органом досудового розслідування не встановлені) громадянин України Павлюков Олександр Анатолійович, 10 жовтня 1973 року народження, будучи чинним депутатом Маріупольської районної ради в Донецькій області, обраним 20 листопада 2020 року на місцевих виборах в Україні від політичної партії «ОПОЗИЦІЙНА ПЛАТФОРМА - ЗА ЖИТТЯ», перебуваючи на тимчасово окупованій території у м. Єнакієве (більш точне місце в ході досудового розслідування не встановлено), діючи умисно, всупереч інтересам держави Україна, її суверенітету та територіальній цілісності, з ідеологічних мотивів, підтримуючи воєнну агресію Російської Федерації на території України, переслідуючи єдиний кримінально протиправний намір, направлений на сприяння державі-агресору – Російській Федерації в посиленні заходів тимчасової окупації населених пунктів Донецької області, за власною ініціативою, з мотивів непогодження з політикою чинної влади в Україні, маючи умисел на добровільне обрання до незаконного органу влади, добровільно зареєструвався кандидатом у депутати так званої «Єнакієвської міської ради Донецької Народної Республіки першого скликання», від політичної партії «Єдина Росія», з метою бути обраним до вказаного органу окупаційної влади, тобто взяв участь у незаконних виборах на тимчасово окупованій території.

Надалі Павлюков О.А., продовжуючи реалізовувати свій злочинний умисел, спрямований на добровільне обрання до незаконного органу влади, створеного на тимчасово окупованій території, за результатами незаконних виборів, які відбулися на території м. Єнакієве 10 вересня 2023 року, відповідно до так званого протоколу Територіальної виборчої комісії № 23 від 10.09.2023 «Про результати виборів депутатів Єнакієвської міської ради Донецької Народної Республіки першого скликання» обраний депутатом «Єнакієвської міської ради Донецької Народної Республіки» у списку під номером 5 від так званої «Всеросійської політичної партії «Єдина Росія»».

Таким чином, Павлюков Олександр Анатолійович, 10 жовтня 1973 року народження, обґрунтовано підозрюється у колабораційній діяльності, тобто у добровільному обранні громадянина України до незаконних органів влади, створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

Крім вказаного вище, в діях Павлюкова О.А. вбачаються ознаки кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України, з огляду на наступне.

Відповідно до Статуту муніципального утворення міський округ Єнакієве Донецької Народної Республіки, затвердженого рішенням Єнакіївської міської ради Донецької Народної Республіки від 25.10.2023 № 1/4 – 19 (далі – Статут):

Стаття 28. Голова Єнакіївської міської ради та його повноваження:

- організацію діяльності Єнакіївської міської ради здійснює Голова Єнакіївської міської ради. Голова Єнакіївської міської ради обирається на строк повноважень Єнакіївської міської ради та здійснює свої повноваження на постійній основі (п. 1 ст. 28 Статуту);
- представляє Єнакіївську міську раду в межах своїх повноважень у відносинах з органами державної влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями, громадськими об'єднаннями, засобами масової інформації та громадянами, що без довіреності діє від імені Єнакіївської міської ради (п. 3.1. ст. 28 Статуту);
- скликає чергові та позачергові засідання Єнакіївської міської ради, доводить до відома депутатів та населення місце та час їх проведення, а також проект порядку денного (п. 3.2. ст. 28 Статуту);
- здійснює керівництво підготовкою засідань Єнакіївської міської ради та питань, що вносяться на розгляд Єнакіївської міської ради (п. 3.3. ст. 28 Статуту);
- веде засідання Єнакіївської міської ради відповідно до Регламенту Єнакіївської міської ради (п. 3.4. ст. 28 Статуту);
- підписує протоколи засідань Єнакіївської міської ради та прийняті на них рішення Єнакіївської міської ради (п. 3.5. ст. 28 Статуту);
- сприяє депутатам Єнакіївської міської ради у здійсненні ними своїх повноважень, організує забезпечення їх необхідною інформацією, розглядає питання, пов'язані з звільненням депутатів від виконання ними службових чи виробничих обов'язків для роботи в Єнакіївській міській раді, її органах чи виборчих округах (п. 3.6. ст. 28 Статуту);
- координує діяльність постійних органів Єнакіївської міської ради, надає їм доручення на виконання рішень Єнакіївської міської ради (п. 3.7. ст. 28 Статуту);
- вживає заходів щодо забезпечення гласності та обліку громадської думки у роботі Єнакіївської міської ради (п. 3.8. ст. 28 Статуту);
- організовує в Єнакіївській міській раді прийом громадян, розгляд їх письмових та усних звернень (п. 3.9. ст. 28 Статуту);
- відкриває та закриває розрахункові та поточні рахунки Єнакіївської міської ради у банках та є розпорядником за цими рахунками (п. 3.10. ст. 28 Статуту);
- розпоряджається бюджетними коштами на забезпечення діяльності Єнакіївської міської ради (п. 3.11. ст. 28 Статуту);

- від імені Єнакіївської міської ради підписує позовні заяви та направляє їх до судів у випадках, передбачених законом (п. 3.12. ст. 28 Статуту);

- затверджує кошторис видатків Єнакіївської міської ради у межах асигнувань, передбачених у бюджеті округу (п. 3.13. ст. 28 Статуту);

- затверджує штатний розпис апарату Єнакіївської міської ради (п. 3.14. ст. 28 Статуту);

- на засадах єдиноначальності керує апаратом Єнакіївської міської ради (п. 3.15. ст. 28 Статуту);

- вирішує інші питання, доручені йому Єнакіївською міською радою або покладені на неї відповідними нормативними правовими актами (п. 3.16. ст. 28 Статуту);

- голова Єнакіївської міської ради з питань організації діяльності Єнакіївської міської ради видає постанови та розпорядження (п. 4. ст. 28 Статуту).

Таким чином, посада голови Єнакіївської міської ради Донецької Народної Республіки передбачає виконання організаційно - розпорядчих функцій.

18.09.2023 (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено) Павлюков О.А., перебуваючи на тимчасово окупованій території у м. Єнакієве (більш точне місце в ході досудового розслідування не встановлено), будучи обраним депутатом першого скликання до незаконного органу влади Єнакіївської міської ради Донецької Народної Республіки, діючи умисно, із власних корисливих та ідеологічних мотивів з метою підтримання окупаційної влади встановленої представниками збройних формувань держави-агресора Російській Федерації, за результатами «Першого засідання Єнакіївської міської ради Донецької Народної Республіки першого скликання», відповідно до так званого рішення Єнакіївської міської ради Донецької Народної Республіки № 1/1-2 від 10.09.2023 «Про обрання голови Єнакіївської міської ради Донецької Народної Республіки» обраний «головою Єнакіївської міської ради Донецької Народної Республіки».

Тим самим, Павлюкова О.А. обрано на посаду у незаконному органі влади, пов'язану з виконанням організаційно-розпорядчих функцій, створеному на тимчасово окупованій території м. Єнакієве Донецької області.

Таким чином, Павлюков Олександр Анатолійович, 10 жовтня 1973 року народження, обґрунтовано підозрюється у колабораційній діяльності, тобто у добровільному обранні громадянином України на посаду, пов'язану з виконанням організаційно-розпорядчих функцій у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

Крім вказаного вище, в діях Павлюкова О.А. вбачаються ознаки кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України, з огляду на наступне.

Встановлено, що громадянин України Павлюков Олександр Анатолійович, 10 жовтня 1973 року народження, у період часу з 18.09.2023 по 17.12.2024, тобто з дати, коли відбулося перше засідання представницького органу міського округу Єнакієве громадянин України Павлюков О.А., перебуваючи в м. Єнакієве (більш точне місце в ході досудового розслідування не встановлено), продовжуючи свій злочинний умисел на сприяння державі-агресору Російській Федерації в посиленні заходів тимчасової окупації населених пунктів Донецької області, будучи обраним на посаду, пов'язану з виконанням організаційно-розпорядчих функцій у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, а саме голови так званої «Єнакієвської міської ради Донецької Народної Республіки» забезпечив функціонування незаконного органу влади, створеного на тимчасово окупованій території м. Єнакієве Донецької області, а саме так званої «Єнакієвської міської ради Донецької Народної Республіки» шляхом забезпечення розгляду депутатами «Єнакієвської міської ради днр» проектів документів та подальшого підписання низки рішень за результатами їх прийняття за новим законодавством держави-агресора, а саме: «Про затвердження структури Єнакієвської міської ради Донецької Народної Республіки», «Про тимчасовий порядок офіційної публікації та набрання чинності муніципальних нормативно правових актів муніципального утворення міського округу Єнакієве Донецької Народної Республіки», «Про затвердження Регламенту Єнакієвської міської ради Донецької Народної республіки першого скликання», «Про наділення представницького органу муніципального утворення міського округу Єнакієве Донецької Народної Республіки правами юридичної особи», «Про затвердження порядку обрання голови новоствореного муніципального утворення міського округу Єнакієве Донецької Народної Республіки», «Про затвердження тимчасового регламенту Єнакієвської міської ради Донецької Народної Республіки першого скликання», «Про схвалення проекту Статуту муніципального утворення міського округу Єнакієве Донецької Народної Республіки» «Про прийняття Статуту муніципального утворення міський округ Єнакієве Донецької Народної Республіки», «Про заснування адміністрації міського округу Єнакієве Донецької Народної Республіки та наділення її правами юридичної особи», таким чином здійснив підтримку рішень окупаційної адміністрації держави-агресора.

Таким чином, Павлюков Олександр Анатолійович, 10 жовтня 1973 року народження, обґрунтовано підозрюється у вчиненні умисних дій, спрямованих на допомогу державі-агресору (пособництво) та окупаційній адміністрації держави-агресора, вчинені громадянином України, з метою завдання шкоди Україні шляхом підтримки рішень окупаційної адміністрації держави-агресора, тобто у вчиненні

кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України.

Отже, Павлюков Олександр Анатолійович, 10 жовтня 1973 р.н., обґрунтовано підозрюється у:

- у колабораційній діяльності, тобто у добровільному обранні громадянином України до незаконних органів влади, створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України;

- у колабораційній діяльності, тобто у добровільному обранні громадянином України на посаду, пов'язану з виконанням організаційно-розпорядчих функцій у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України;

- у вчиненні умисних дій, спрямованих на допомогу державі-агресору (пособництво) та окупаційній адміністрації держави-агресора, вчинені громадянином України, з метою завдання шкоди Україні шляхом підтримки рішень окупаційної адміністрації держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України.

Керівник Донецької
обласної прокуратури

Павло УГРОВЕЦЬКИЙ

ПРАВА ПІДОЗРЮВАНОВОГО Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідом.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинів чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист. Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповісти на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження, до виходу суду до нарадчої кімнати для ухвалення вироку, між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена угода про визнання винуватості, а щодо особливо тяжких злочинів, вчинених за попередньою змовою групою осіб, організованою групою чи злочинною організацією або терористичною групою за умови викриття підозрюваним, який не є організатором такої групи або організації, злочинних дій інших учасників групи чи інших, вчинених групою або організацією злочинів, якщо повідомлена інформація буде підтверджена доказами.

Права мені роз'яснені та зрозумілі. Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав.

Про підозру мені повідомлено, письмове повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права і обов'язки вручені, права підозрюваного мені оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний: _____ / _____
(підпис) (прізвище та ініціали)

Захисник: _____ / _____
(підпис) (прізвище та ініціали)

**Прокурор Бахмутської
окружної прокуратури**

Станіслав ШАБАЛІН